

Arrest

nr. 294 038 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2023 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 maart 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 13 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Oezbeek en soenniet te zijn. U bent afkomstig uit Komakhakeem, gelegen in het district Aqcha van de provincie Jowzjan. U ging tot de tiende graad naar school. Daarnaast volgde u religieuze lessen in de moskee en hielp u uw vader af en toe op het veld. U heeft twee jongere broers, die momenteel samen met uw ouders in Isfahan (Iran) verblijven. U bent gehuwd met M. (...).

Een ver familielid had een winkel in Aqcha en u vroeg hem iets te vinden voor u. Hij vond een baan voor u bij de voedingswinkel van A. (...), waar u zeven tot acht maanden werkzaam was. In deze voedingswinkel werd ook alcohol verkocht. Wanneer een klant alcohol kwam kopen, moest u dit gaan halen in het depot achteraan de winkel. Daarnaast vulde u rekken en kuiste u de zaak. Op een dag kwamen de Taliban naar uw woning. Ze sloegen u en zeiden dat u mee moest gaan naar Qari F. (...), een lokale leider van de Taliban. Ze namen u mee op de motor en brachten u naar hem, waar hij u meermaals vroeg of u alcohol verkocht. Na enkele keren te ontkennen, sloegen ze u en viel u flauw. Vervolgens gooiden ze water in uw gezicht waarna u terug bij bewustzijn kwam. U gaf toe alcohol te verkopen in de winkel, omdat de eigenaar u bedreigde. U werd meegenomen naar de moskee, waar uw vader, ouderen van het dorp, de mullah en andere dorpelingen aanwezig waren. Qari F. (...) besloot dat u zes maanden voor de Taliban moest werken, zodat hij de tijd had uit te zoeken of u de waarheid sprak. U werd met de motor meegenomen naar een huis. U moest thee zetten voor de Taliban, kuisen en andere taken. Af en toe verwisselden jullie van locatie. Na ongeveer anderhalve maand bij de Taliban, werd het huis aangevallen en zag u de kans te ontsnappen. U vluchtte weg en hield een saraj tegen, die u naar Mazar-e-Sharif bracht. U belde uw vader en lichtte hem in. Uw vader stuurde u naar een vriend die in Mazar-e-Sharif woonde voor onderdak. Uw vader informeerde u dat de Taliban tweemaal jullie woning hadden bezocht op zoek naar u. Uw vader besloot dat u niet meer mocht terugkeren, waarna u Afghanistan verliet in de tiende maand van 1399 (december 2020 - januari 2021). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk, waarna u op 1 maart 2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en zes foto's van Oezbeekse begraafplaatsen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar u werkzaam zou zijn geweest. Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over deze winkel, antwoordt u simpelweg dat het een voedingswinkel is en dat u daar werkte (NPO, p.6). Doorgevraagd wat u weet over de alcohol die er verkocht werd, antwoordt u dat u niet weet van waar de eigenaar het haalde. Achterin was een opslagruimte waar u de alcohol vandaan haalde, zo stelt u. Op de vraag wanneer de eigenaar begon met de verkoop van alcohol, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.7). Voorts gevraagd of de alcohol werd geleverd of uw baas dit ergens ging halen, stelt u dit niet te weten (NPO, p.8). Ook op de vraag hoe de winkel cliënteel vergaarde voor de alcoholverkoop, blijft u het antwoord schuldig. Verder wordt u gevraagd of u ooit heeft ervaren dat nieuwe klanten kwamen voor alcohol, waarop u antwoordt dat de eigenaar verschillende klanten had, maar dat u niet weet of ze nieuw waren. Gevraagd wat de prijs voor 'arak' was, kan u nogmaals geen antwoord geven. U verklaart dat een andere jongen aan de kassa zat (NPO, p.8). Men moge verwachten dat u meer informatie heeft over de winkel waar u zeven tot acht maanden werkzaam was, zeker gezien dit de basis vormt voor uw asielrelaas. Met deze gebrekkige kennis

geconfronteerd en om meer informatie gevraagd, herhaalt u uw eerdere verklaringen: 'iemand kwam naar de winkel, sprak met Z. (...), wij haalden alcohol uit het depot voor de klant' (NPO, p.27). De herhaling van uw eerdere, zeer summiere, verklaringen blijkt niet afdoende voor de reeds vastgestelde gebrekkige kennis, wat aldus het geloof in uw beweerde problemen ernstig ondermijnd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door uiteenlopende verklaringen die u aflegt bij de asielinstanties. Aanvankelijk verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd meegenomen door de Taliban en enkele dagen werd geslagen, alvorens u naar de rechter moest die u veroordeelde tot uw straf (vragenlijst CGVS, opgesteld door medewerkers DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u echter dat de Taliban u 's ochtends rond zeven of acht uur kwamen halen met motors en ze u na een rit van 30 minuten meteen naar Qari F. (...) brachten. Ze sloegen u en brachten u naar de moskee, waarna u werd meegenomen, zo stelt u (NPO, p. 13 & p.15-16). Gevraagd hoe lang u in de moskee was, antwoordt u dat u er ongeveer vier of vijf uur was (NPO, p.18). U stelt aldus dat u op dezelfde dag werd meegenomen, naar Qari F. (...) werd gebracht, naar de moskee werd gebracht en vervolgens werd meegenomen in tegenstelling tot enkele dagen, wat u bij DVZ verklaarde. Gevraagd naar verduidelijking omtrent uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u uw beweringen bij DVZ. Gevraagd of uw verklaringen aan u werden voorgelezen bij DVZ, antwoordt u dat ze dat misschien wel hebben gedaan, waarna u nogmaals herhaalt wat u bij het CGVS reeds heeft verklaard (NPO, p.26). U kan bijgevolg geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Daar eindigen uw strijdige verklaringen niet. U verklaarde aanvankelijk bij DVZ dat u naar de rechter van de Taliban moest gaan, die u vervolgens veroordeelde tot een straf (vragenlijst CGVS opgesteld door medewerker DVZ, vraag 3.5), waarna u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart dat Qari F. (...) de beslissing nam u zes maanden vast te houden (NPO, p.17). Gevraagd of dit een officiële uitspraak van een 'rechter' van de Taliban was (een shari'a-rechter dus) of eerder een willekeurige uitspraak, antwoordt u dat Qari F. (...) besliste en niemand kon weigeren. Voorts gevraagd of hij alleen besliste of samen met andere mensen, antwoordt u dat de mullah en andere mensen vergiffenis vroegen voor u, maar dat Qari F. (...) alleen besliste dat u zes maanden bij de Taliban moest blijven (NPO, p.18). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, stelt u dat u niets heeft gezegd over een rechter, districtshoofd of commandant maar dat de Taliban de beslissing nam. U verklaart voorts dat iedereen wel eens een fout kan maken. Gevraagd of u kan verklaren hoe deze fout gemaakt zou kunnen zijn, antwoordt u nogmaals dat u niet over een rechter heeft gesproken, gezien er geen rechter was (NPO, p.17). Nogmaals kan u geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over uw ontvoering en veroordeling door de Taliban, tast de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals op ernstige wijze aan.

Ook uw gebrekkige kennis en tal van onlogische zaken tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Op de vraag waar u na de moskee heen werd gebracht, aldus de plek waar u bij de Taliban verbleef, antwoordt u dat u naar een plaats werd gebracht; u kent de naam echter niet, zo stelt u. Verder gevraagd waar de plek zich bevond, stelt u dat het ongeveer een uur tot anderhalf uur rijden was met de motor, maar dat u de locatie niet kent. Op de vraag of u de plek kunt omschrijven, antwoordt u dat het een dorp was. Nogmaals doorgevraagd naar meer omschrijving, antwoordt u dat het een huis was. Omwille van deze vage en tekortschietende antwoorden, wordt u nogmaals gevraagd iets meer te vertellen over dit huis, waarop u stelt dat het een kamer had (NPO, p.18). Uw passieve houding gecombineerd met uw erg vage verklaringen, geven de indruk aan het CGVS dat u geen medewerking wenst te verlenen. Des te meer gezien u zelf stelt dat u geen gedetineerde was bij hen, maar samen met de Taliban rondliep. U verklaart bovendien dat u anderhalve maand bij de Taliban verbleef, in hetzelfde huis en in dezelfde kamer sliep, echter kan u niet antwoorden op de vraag wat de naam was van deze Taliban aangezien ze elkaar enkel met de algemene titel van 'qari' of 'hajji' aanspraken (NPO, p.19). Dat er nooit een eigennaam zou zijn gevallen, is niet aannemelijk. Bovenstaande gebrekkige en vage verklaringen, tasten nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ook het vervolg van uw relaas kan geenszins overtuigen. U verklaart dat u na uw ontsnapping uit de woning die onder vuur lag, een tijdje wandelde en vervolgens een saraj nam naar Mazar-e-Sharif. Gevraagd hoe u dit heeft betaald, stelt u dat u geen geld had. Op de vraag hoe u dit vervoer dan heeft kunnen regelen, antwoordt u dat ze het geld niet vragen wanneer je in de auto stapt, maar pas wanneer je op de bestemming arriveert. U stelt dat u een probleem had en aldus geen geld (NPO, p.21-22). Deze wel erg vreemde verklaring omtrent uw vervoer naar Mazar-e-Sharif kan niet overtuigen. Bij aankomst heeft u uw vader gebeld, zo stelt u. U verklaart dat u iemands telefoon gevraagd had om hem te bereiken. Uw vader stuurde u naar een vriend van hem, waar u vier of vijf dagen verbleef, vertelt u verder. U kan

echter niet de naam van de man noemen die u onderdak bood. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u hem voor de eerste keer in Mazar zag en dat u zich niet veilig voelde, dus hem nonkel noemde (NPO, p.22). Nogmaals ondermijnt gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen omtrent het vervolg van de winkel, doen verder twijfelen aan uw asielrelaas. U heeft geen weet van wat er voorts met E. (...) en Z. (...), de andere medewerkers van de winkel, is gebeurd. Gevraagd of u nog iets heeft vernomen van de winkelier, antwoordt u negatief. Op de vraag wat er voorts nog is gebeurd met de winkel, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.24). Gevraagd of de Taliban de winkel ooit hebben doorzocht zij zouden immers uw verhaal nagaan –, blijft u nogmaals het antwoord schuldig (NPO, p.26). Ook op de vraag of u nog iets heeft vernomen van uw ver familielid die u deze job bezorgde, stelt u dat u geen contact heeft met hem (NPO, p.25). Ook op de vraag of de winkelier op zoek is naar u, antwoordt u dat u dit niet weet en u geen informatie heeft (NPO, p.27). Of uw familie dan heeft proberen achterhalen wat er met de winkelier is gebeurd – zo vraagt het CGVS u – antwoordt u negatief (NPO, p.26). U verklaart verder dat de Taliban elke dag na uw vertrek met twintig personen naar uw woning kwamen op zoek naar u (NPO, p.30). Dat de Taliban zo veel mensen zouden inzetten dag na dag om u op te sporen, blijkt erg onaannemelijk. Tevens is het wel erg frappant dat u wel over deze info beschikt, maar voorts verklaart niets te weten over het vervolg van de winkel, de winkelier en de andere medewerkers. Gezien u de kans had informatie te verkrijgen van uw familie, mag verwacht worden dat u over meer informatie beschikt omtrent de basis van uw problemen met de Taliban, namelijk de winkel waar alcohol verkocht werd en u werd aangewreven door de Taliban.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) bevestigt hoogstens uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Echter, u legt in dezer enkel een kopie neer, geen origineel of voor echt verklaarde stuk, waardoor de herkomst noch authenticiteit van dit stuk kan worden nagegaan. Kopieën zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Voorts legt u zes foto's van Oezbeekse begraafplaatsen in Afghanistan neer. U verklaart hierover dat de Taliban sinds hun machtsovername begraafplaatsen van Oezbeken hebben vernield. Echter kan u niet concretiseren hoe dit in verband staat met uw persoonlijke vrees voor vervolging en kunnen deze foto's aldus het CGVS niet overtuigen van uw persoonlijk asielverhaal.

Uw advocaat en uzelf hebben na het versturen van het persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds

wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse

regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 277 931.

2.2. Ter terechtzitting werpt de raadsman van verzoeker op dat de Raad ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet en reeds uitspraak gedaan heeft over de met de huidige zaak samenhangende zaak. Hij meent dat het aangewezen is om de zaak te laten behandelen door een andere voorzitter.

Artikel 39/68-2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Er wordt nergens in deze bepaling voorzien dat, wanneer geen gebruik gemaakt wordt van deze bepaling, de verschillende ontvankelijke verzoekschriften door verschillende leden van de Raad dienen te worden behandeld. Evenmin is de Raad enige andere bepaling gekend waaruit zulks zou blijken. De Raad wijst er bovendien op dat overeenkomstig artikel 39/66, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de beginselen die de wraking van rechters en raadsleden van de rechterlijke orde regelen toepasselijk zijn op de leden van de Raad, maar dat verzoekers raadsman, hoewel hij ter terechtzitting werd gevraagd of hij met zijn betoog een wraking beoogde, uitdrukkelijk verklaarde geen verzoek tot wraking te willen indienen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij benadeeld werd door de loutere omstandigheid dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de voornoemde bepaling en dat de Raad de beide verzoekschriften die verzoeker indiende tegen de bestreden beslissing onderzoekt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij zich in België en dus buiten zijn land van herkomst bevindt en dat hij vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden en onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er tevens op dat hij meer dan één jaar in België woont en dat het op heden onmenselijk is om van hem te verwachten dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst en zich vestigt tussen “barbaarse Taliban”. Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat verzoeker het volgende gelden:

“Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de volgende elementen:

Het profiel van verzoeker als iemand die meer dan 1 jaar in België woont.

Als iemand die een zeer jonge leeftijd heeft.

Als iemand die tot de etnische minderheid in Afghanistan behoort. Een etnische minderheid met een zorgwekkend verleden met de Taliban.

Waarom zorgweekend?

Een deel van de Oezbeken hebben in 2001 Taliban (oorlogsgevangene) op een massale wijze vermoord en zelfs levend begraven.

(...)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2042051/3.-Afghanistan-In-War-Noone-distributes-Sweets-AREU.pdf>

De machtswijziging in Afghanistan.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninformatie en hij meent dat dit rapport volledig van toepassing is in zijn situatie:

September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9.beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat de wijziging In de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Vooraf wanneer de Oezbeken gehaat zijn bij de Taliban door wat een deel van de Oezbeken in September en Oktober 2001 gedaan hebben tegen de Taliban.

Taliban werden in die periode op massale wijze vermoord en zelfs levend begraven door een deel van de Oezbeken.

Taliban hebben dit element niet vergeten en ze nemen al nu wraak voor dit feit.

Verweerster heeft nageleken om rekening te houden met de situatie van de etnische minderheden in Afghanistan vooral van de Oezbeken door wat ze tegen de Taliban gedaan hebben in 2001.

Eveneens nagelaten om deze fout te compenseren door aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn – omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 2 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

Verzoeker heeft een hoge profiel en de kans is zeer reëel dat hij bij zijn terugkeer omwille van zijn oudere Problemen en omwille van zijn verblijf in Europa vervolgd wordt.

Vooraf wanneer de Taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse Taliban.

De Taliban weten dit zeer goed.

De terugkeerders worden ook vaak beschouwd door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport:

Verwesterde Afghanen worden in Dari 'qarb-zadeh' genoemd.⁹⁶ Daden van vervolging tegen deze groep kunnen uitgaan van zowel AGEs als van hun gemeenschap en van overheidsfunctionarissen.⁹⁷ Deze vervolging gebeurt op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen, maar ook op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie.

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die meer dan 1 jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een verblijf van 1 jaren in Europa is het onmenselijk om hen bescherming te weigeren."

Hierna gaat hij als volgt in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan:

"Vooraf wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afgaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 3 jaar in Europa gewoond heeft.

Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal.

Thousands of Afghans fleeing to Iran daily

<https://www.youtube.com/watch?v=yLFc7q5Y6Lw>

Verzoeker meent dat de percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van B grond.

Verweerster heeft dit element niet onderzocht en ipv schrijft ze een wanzinnig paragraaf:

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laats taan een opzettelijke handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Is verweerster zichzelf aan het misleiden of ons of uw Raad door dergelijke nonsens te schrijven?

Neemt uw verantwoordelijkheid en ken subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van b grond ipv dergelijke speeltje te spelen.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief.

(zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat wij in dit geval het niet hebben over beoordeling van een IVA maar over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit arrest mag naar analogie toegepast worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Helpt Afgaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding

6 Oktober 2021

(...)

<https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afgaaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-loopt-risico-op-ondervoeding>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Of verwacht ze dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien?

Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?

Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan

Richard Donk 28 Oktober 2021 15:55

(...)

<https://www.rd.nl/artikel/948542-af-tellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>"

Wat betreft de wijziging van de macht in zijn land van herkomst en de gevolgen voor hem bij zijn terugkeer zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat op dit moment verweerster over geen informatie beschikt nopens dit punt.

Dit omwille van volgende reden:

(...)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2067g33/61d851cd4.pdf>

Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn. Verweerster heeft zelfs geen rekening gehouden met dit rapport: Amnesty International Report 2021/22; The State of the World's Human Rights; Afghanistan 2021 (...)
<https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>

Vervolgens gaat verzoeker in op enkele motieven van de bestreden beslissing:

"Verweerster neemt verzoeker kwalijk dat hij weinig wist over de winkel. Verzoeker meent dat uit de pagina 6 van het gehoorverslag blijkt dat verweerster zelfs niet de moeite deed om door te vragen en gewoon gesprongen naar volgende vraag.

Verzoeker meent dat uit pagina 7 en 8 van het gehoorverslag blijkt wel dat hij veel over deze winkel wist. Wat betreft de zagezegde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en het CGVS:

Verzoeker meent dat hij dit bij de DVZ nooit verteld heeft.

Verweerster heeft ook nagelaten om op pagina 3 van het gehoorverslag aan verzoeker deze vraag te stellen:

Is uw verklaringen voorgelezen alvorens ze te ondertekenen?

Deze vraag wordt door elke PO gesteld maar in dit dossier jammer genoeg niet.

Verzoeker meent dat zijn verklaringen voor hem niet voorgelezen waren en daarom had geen kans om deze fouten te verbeteren.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk voor zijn terughoudendheid. Verweerster verwacht dat een asielzoeker moet super actief zijn en desnoods antwoorden verzinnen om verweerster te overtuigen.

Verzoeker meent dat hij op dat moment doodsbang was over zijn lot en niet bezig was om de omgeving te fotograferen in zijn geheugen en later voor verweerster te beschrijven.

Wat betreft de persoon bij wie verzoeker logeerde:

Het is de gewoonte in Afghanistan de jonge mensen de ouderen niet bij de naam aanspreken maar de termijn zoals oom of tante gebruiken.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte informatie verwacht over de winkel. Verzoeker is niet in contact met deze mensen en daarom is het niet logisch om deze informatie van hem te verwachten.

De familie van verzoeker wonen niet meer in Afghanistan om nog informatie te geven over de winkel aan verzoeker. Zie pagina 11 van het gehoorverslag.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vw van de Vreemdelingenwet"

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar het arrest "Elgafaji" van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) over de "sliding scale" en meent hij dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn geval sprake is van persoonlijke omstandigheden.

3.2. Stukken

3.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 9 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

3.2.3. Bij een op 20 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een bewijs van de aanval op zijn vader, foto's van zijn moeder en haar kinderen in Iran en een bewijs van zijn werk en integratie.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem hadden geslagen en meegenomen omwille van zijn werk in een voedingswinkel waar ook alcohol werd verkocht. Na ongeveer anderhalve maand voor de taliban te hebben moeten werken, zou verzoeker zijn kunnen ontsnappen en naar een vriend van zijn vader in Mazar-e-Sharif zijn gegaan waar hij onderdak vond. Zijn vader zou hem geïnformeerd hebben dat de taliban twee keer zijn woning hadden bezocht op zoek naar verzoeker en besloten hebben dat verzoeker niet meer mocht terugkeren. Verzoeker zou dan in december 2020 of januari 2021 Afghanistan verlaten hebben.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van zijn *taskara* en van foto's van Oezbeekse begraafplaatsen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De *taskara* heeft betrekking op verzoekers identiteit, die *in casu* niet wordt betwist. Dit document staft echter op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan. Bovendien betreft het een fotokopie waarvan de authenticiteit niet te controleren is.

Over de zes foto's van Oezbeekse begraafplaatsen in Afghanistan wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker hierover verklaart dat de taliban sinds hun machtsvername begraafplaatsen van Oezbeken hebben vernield, maar dat hij niet kan concretiseren hoe dit in verband staat met zijn persoonlijke vrees voor vervolging, zodat deze foto's het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet kunnen overtuigen van zijn persoonlijk asiolverhaal. Verzoeker kan

dan ook niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met de situatie van Oezbeken in Afghanistan door wat ze in 2001 tegen de taliban gedaan hebben.

Verzoeker voegt bij zijn op 20 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota fotokopieën van twee foto's waarop een verwonde man staat afgebeeld en van een verzoek aan en antwoord van de directie van het ziekenhuis van het district Aqcha, die het bewijs zouden vormen van een aanval op zijn vader. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de foto's niet kan blijken dat de persoon die erop staat daadwerkelijk verzoekers vader is en dat het document dat een verzoek aan en antwoord van de directie van het ziekenhuis van het district Aqcha bevat slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad merkt bovendien op dat in dit document wordt vermeld dat de betrokkene zwaar verwond is geweest *“door een messteek die hij ontvangen heeft in het vijfde, achterste deel van de linkerkant van de borstkas”*, terwijl op een van de foto's voornamelijk bloed te zien is aan de rechterarm en de rechterkant van de borstkas. Hoe dan ook vormt het loutere gegeven dat verzoekers vader het slachtoffer zou zijn geworden van een dodelijke aanval geen sluitend bewijs van de problemen die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek heeft aangehaald. Verzoeker toont immers niet aan dat deze aanval gelinkt is aan zijn persoonlijke problemen. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan moet vrezen voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Verzoeker voegt bij zijn op 20 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota nog een fotokopie van een foto waarop zijn moeder en haar kinderen in Iran te zien zouden zijn. Uit deze foto kan evenwel geen familiale band tussen verzoeker en de erop poserende personen worden afgeleid, noch blijkt eruit wanneer en waar deze werd getrokken. Zelfs zo zou worden aangenomen dat het verzoekers moeder en haar kinderen betreft, dan nog kan eruit niet blijken dat zij heden in Iran verblijven, laat staan dat zij dit doen omwille van de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend in Afghanistan. Aldus vormt ook deze foto geen sluitend bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen in zijn land van herkomst.

De loonbrieven en de foto's in een fitnessruimte en in een rommelige keuken die verzoeker bij zijn op 20 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn verblijf in België en kunnen de door hem aangehaalde problemen en vrees niet staven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst vast dat verzoeker zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar hij werkzaam zou zijn geweest. Hij onderbouwt deze vaststelling als volgt:

“Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over deze winkel, antwoordt u simpelweg dat het een voedingswinkel is en dat u daar werkte (NPO, p.6). Doorgevraagd wat u weet over de alcohol die er verkocht werd, antwoordt u dat u niet weet van waar de eigenaar het haalde. Achterin was een opslagruimte waar u de alcohol vandaan haalde, zo stelt u. Op de vraag wanneer de eigenaar begon met de verkoop van alcohol, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.7). Voorts gevraagd of de alcohol werd geleverd of uw baas dit ergens ging halen, stelt u dit niet te weten (NPO, p.8). Ook op de vraag hoe de winkel cliënteel vergaarde voor de alcoholverkoop, blijft u het antwoord schuldig. Verder wordt u gevraagd of u ooit heeft ervaren dat nieuwe klanten kwamen voor alcohol, waarop u antwoordt dat de eigenaar verschillende klanten had, maar dat u niet weet of ze nieuw waren. Gevraagd wat de prijs voor ‘arak’ was, kan u nogmaals geen antwoord geven. U verklaart dat een andere jongen aan de kassa zat (NPO, p.8). Men moge verwachten dat u meer informatie heeft over de winkel waar u zeven tot acht maanden werkzaam was, zeker gezien dit de basis vormt voor uw asielrelaas. Met deze gebrekkige kennis geconfronteerd en om meer informatie gevraagd, herhaalt u uw eerdere verklaringen: ‘iemand kwam naar de winkel, sprak met Z. (...), wij haalden alcohol uit het depot voor de klant’ (NPO, p.27). De herhaling van uw eerdere, zeer summiere, verklaringen blijkt niet afdoende voor de reeds vastgestelde gebrekkige kennis, wat aldus het geloof in uw beweerde problemen ernstig ondermijnd.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In het tweede middel beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en verwijst hij naar enkele pagina's uit de notities

van het persoonlijk onderhoud waaruit zou blijken dat hij wel veel over deze winkel wist. Dat verzoeker kon antwoorden op de vragen wat er werd verkocht in de winkel, wie er werkte en hoeveel mensen per dag naar de winkel kwamen om alcohol te kopen, doet evenwel geen afbreuk aan de vastgestelde hiaten in zijn kennis over de werking van de winkel waar hij volgens zijn verklaringen gewerkt heeft voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker tracht voor het overige zijn gebrekkige kennis over de zaken waar hij weinig of niets van afweet te verschonen of te vergoelijken door te stellen dat hij niet in contact is met deze mensen en dat zijn familie niet meer in Afghanistan woont om hem nog informatie te geven over de winkel, doch hij slaagt er niet in om de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing daarover, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Van iemand die beweert in Afghanistan tewerkgesteld te zijn geweest in een winkel waar (onder meer) alcohol wordt verkocht en die weet dat dit voor de taliban problematisch is en zelfs in de problemen zou zijn gekomen hierdoor, mag worden verwacht dat hij op een aantal van de hierboven aangehaalde vragen kan antwoorden, *quod non in casu*. Verzoeker weet noch van waar de eigenaar de alcohol haalde, noch wanneer de eigenaar begon met de verkoop van alcohol, noch hoe de alcohol in de winkel terecht kwam, noch hoe cliënteel werd vergaard voor de alcohol, noch of er nieuwe klanten waren voor de alcohol, noch wat de prijs was voor de 'arak'. Hij betwist deze feitelijke vaststellingen niet en toont niet aan dat de commissaris-generaal op basis daarvan ten onrechte vaststelt dat hij zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar hij werkzaam zou zijn geweest, noch dat de gevolgtrekking die de commissaris-generaal maakt, met name dat zijn gebrekkige kennis hierover het geloof in de door hem aangehaalde problemen ernstig ondermijnt, onredelijk is. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven.

Zo wijst de commissaris-generaal er naast het voorgaande ook op dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door uiteenlopende verklaringen die verzoeker aflegt bij de asielinstanties. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Aanvankelijk verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd meegenomen door de Taliban en enkele dagen werd geslagen, alvorens u naar de rechter moest die u veroordeelde tot uw straf (vragenlijst CGVS, opgesteld door medewerkers DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u echter dat de Taliban u 's ochtends rond zeven of acht uur kwamen halen met motors en ze u na een rit van 30 minuten meteen naar Qari F. (...) brachten. Ze sloegen u en brachten u naar de moskee, waarna u werd meegenomen, zo stelt u (NPO, p. 13 & p.15-16). Gevraagd hoe lang u in de moskee was, antwoordt u dat u er ongeveer vier of vijf uur was (NPO, p.18). U stelt aldus dat u op dezelfde dag werd meegenomen, naar Qari F. (...) werd gebracht, naar de moskee werd gebracht en vervolgens werd meegenomen in tegenstelling tot enkele dagen, wat u bij DVZ verklaarde. Gevraagd naar verduidelijking omtrent uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u uw beweringen bij DVZ. Gevraagd of uw verklaringen aan u werden voorgelezen bij DVZ, antwoordt u dat ze dat misschien wel hebben gedaan, waarna u nogmaals herhaalt wat u bij het CGVS reeds heeft verklaard (NPO, p.26). U kan bijgevolg geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Daar eindigen uw strijdige verklaringen niet. U verklaarde aanvankelijk bij DVZ dat u naar de rechter van de Taliban moest gaan, die u vervolgens veroordeelde tot een straf (vragenlijst CGVS opgesteld door medewerker DVZ, vraag 3.5), waarna u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart dat Qari F. (...) de beslissing nam u zes maanden vast te houden (NPO, p.17). Gevraagd of dit een officiële uitspraak van een 'rechter' van de Taliban was (een shari'a-rechter dus) of eerder een willekeurige uitspraak, antwoordt u dat Qari F. (...) besliste en niemand kon weigeren. Voorts gevraagd of hij alleen besliste of samen met andere mensen, antwoordt u dat de mullah en andere mensen vergiffenis vroegen voor u, maar dat Qari F. (...) alleen besliste dat u zes maanden bij de Taliban moest blijven (NPO, p.18). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, stelt u dat u niets heeft gezegd over een rechter, districtshoofd of commandant maar dat de Taliban de beslissing nam. U verklaart voorts dat iedereen wel eens een fout kan maken. Gevraagd of u kan verklaren hoe deze fout gemaakt zou kunnen zijn, antwoordt u nogmaals dat u niet over een rechter heeft gesproken, gezien er geen rechter was (NPO, p.17). Nogmaals kan u geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over uw ontvoering en veroordeling door de Taliban, tast de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals op ernstige wijze aan."

Verzoeker voert in het tweede middel aan dat hij dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit verteld heeft. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag aan verzoeker in het Dari werd voorgelezen en dat verzoeker dit heeft ondertekend, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat zijn

verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, p. 3). De loutere omstandigheid dat aan verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet werd gevraagd of zijn verklaringen hem werden voorgelezen alvorens ze te ondertekenen, doet hieraan geen afbreuk.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De vaststelling dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn ontvoering en zijn veroordeling door de taliban, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daarbij komt volgens de commissaris-generaal dat verzoekers gebrekkige kennis en tal van onlogische zaken de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aantasten, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt geduid:

“Op de vraag waar u na de moskee heen werd gebracht, aldus de plek waar u bij de Taliban verbleef, antwoordt u dat u naar een plaats werd gebracht; u kent de naam echter niet, zo stelt u. Verder gevraagd waar de plek zich bevond, stelt u dat het ongeveer een uur tot anderhalf uur rijden was met de motor, maar dat u de locatie niet kent. Op de vraag of u de plek kunt omschrijven, antwoordt u dat het een dorp was. Nogmaals doorgevraagd naar meer omschrijving, antwoordt u dat het een huis was. Omwille van deze vage en tekortschietende antwoorden, wordt u nogmaals gevraagd iets meer te vertellen over dit huis, waarop u stelt dat het een kamer had (NPO, p.18). Uw passieve houding gecombineerd met uw erg vage verklaringen, geven de indruk aan het CGVS dat u geen medewerking wenst te verlenen. Des te meer gezien u zelf stelt dat u geen gedetineerde was bij hen, maar samen met de Taliban rondliep. U verklaart bovendien dat u anderhalve maand bij de Taliban verbleef, in hetzelfde huis en in dezelfde kamer sliep, echter kan u niet antwoorden op de vraag wat de naam was van deze Taliban aangezien ze elkaar enkel met de algemene titel van ‘qari’ of ‘hajji’ aanspraken (NPO, p.19). Dat er nooit een eigennaam zou zijn gevallen, is niet aannemelijk. Bovenstaande gebrekkige en vage verklaringen, tasten nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ook het vervolg van uw relaas kan geenszins overtuigen. U verklaart dat u na uw ontsnapping uit de woning die onder vuur lag, een tijdje wandelde en vervolgens een saraj nam naar Mazar-e-Sharif. Gevraagd hoe u dit heeft betaald, stelt u dat u geen geld had. Op de vraag hoe u dit vervoer dan heeft kunnen regelen, antwoordt u dat ze het geld niet vragen wanneer je in de auto stapt, maar pas wanneer je op de bestemming arriveert. U stelt dat u een probleem had en aldus geen geld (NPO, p.21-22). Deze wel erg vreemde verklaring omtrent uw vervoer naar Mazar-e-Sharif kan niet overtuigen. Bij aankomst heeft u uw vader gebeld, zo stelt u. U verklaart dat u iemands telefoon gevraagd had om hem te bereiken. Uw vader stuurde u naar een vriend van hem, waar u vier of vijf dagen verbleef, vertelt u verder. U kan echter niet de naam van de man noemen die u onderdak bood. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u hem voor de eerste keer in Mazar zag en dat u zich niet veilig voelde, dus hem nonkel noemde (NPO, p.22). Nogmaals ondermijnt gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Door in het tweede middel te laten gelden dat hem “zijn terughoudendheid” kwalijk wordt genomen en dat van hem verwacht wordt dat hij “super actief” is en desnoods antwoorden verzint om het CGVS te overtuigen, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het geheel van de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht stellen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen terughoudendheid, doch wel een “passieve houding gecombineerd met (...) erg vage verklaringen” worden verweten en dat dit omstandig wordt toegelicht.

In tegenstelling tot wat verzoeker verder in het tweede middel tracht voor te houden, wordt van hem niet verwacht dat hij de omgeving in zijn geheugen fotografeert. Dit neemt niet weg dat het gegeven dat verzoeker volgens zijn verklaringen ongeveer anderhalve maand op een plek heeft verbleven om voor de taliban allerlei taken te verrichten, maar bij zijn omschrijving van deze plek niet verder komt dan dat het een plaats was, dat het een dorp was, dat het een huis was en dat het huis een kamer had, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad herhaalt hierbij dat het, bij gebrek aan bewijskrachtige stukken, aan verzoeker toekomt om zijn relaas te staven aan de hand van voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen. Verzoeker slaagt hier duidelijk niet in. Verzoeker toont niet aan dat ten onrechte van hem meer heldere verklaringen werden verwacht over de locatie waarheen hij zou zijn gebracht nadat in de moskee werd beslist dat hij zes maanden bij de taliban moest blijven. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven.

Waar verzoeker in het tweede middel nog stelt dat het in Afghanistan de gewoonte is dat “de jonge mensen de ouderen niet bij de naam aanspreken maar de termijn zoals oom of tante gebruiken”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal dat ook verzoekers verklaringen “*omtrent het vervolg van de winkel*” verder doen twijfelen aan zijn asielrelaas. Hij beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“U heeft geen weet van wat er voorts met E. (...) en Z. (...), de andere medewerkers van de winkel, is gebeurd. Gevraagd of u nog iets heeft vernomen van de winkelier, antwoordt u negatief. Op de vraag wat er voorts nog is gebeurd met de winkel, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.24). Gevraagd of de Taliban de winkel ooit hebben doorzocht zij zouden immers uw verhaal nagaan –, blijft u nogmaals het antwoord schuldig (NPO, p.26). Ook op de vraag of u nog iets heeft vernomen van uw ver familielid die u deze job bezorgde, stelt u dat u geen contact heeft met hem (NPO, p.25). Ook op de vraag of de winkelier op zoek is naar u, antwoordt u dat u dit niet weet en u geen informatie heeft (NPO, p.27). Of uw familie dan heeft proberen achterhalen wat er met de winkelier is gebeurd – zo vraagt het CGVS u – antwoordt u negatief (NPO, p.26). U verklaart verder dat de Taliban elke dag na uw vertrek met twintig personen naar uw woning kwamen op zoek naar u (NPO, p.30). Dat de Taliban zo veel mensen zouden inzetten dag na dag om u op te sporen, blijkt erg onaannemelijk. Tevens is het wel erg frappant dat u wel over deze info beschikt, maar voorts verklaart niets te weten over het vervolg van de winkel, de winkelier en de andere medewerkers. Gezien u de kans had informatie te verkrijgen van uw familie, mag verwacht worden dat u over meer informatie beschikt omtrent de basis van uw problemen met de Taliban, namelijk de winkel waar alcohol verkocht werd en u werd aangewreven door de Taliban.”

Verzoeker laat in het tweede middel gelden dat van hem ten onrechte informatie wordt verwacht over de winkel en dat hij niet in contact is met deze mensen zodat het niet logisch is om deze informatie van hem te verwachten. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten. Dat verzoeker nog de kans had om informatie te verkrijgen van zijn familie, maar geen interesse betoonde in de lotgevallen van zijn vroegere collega's, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees voor vervolging. De omstandigheid dat zijn familie thans niet meer in Afghanistan zou wonen om hem nog informatie te geven over de winkel, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het frappant is dat hij wel nog over de informatie beschikt dat de taliban elke dag na zijn vertrek met twintig personen naar zijn woning kwamen om hem op te sporen – wat in de bestreden beslissing terecht als erg onaannemelijk wordt beschouwd –, maar verklaart niets te weten over het vervolg van de winkel, de winkelier en de andere medewerkers.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gesteld:

“Uw advocaat en uzelf hebben na het versturen van het persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij problemen heeft gekend met de taliban omdat hij in Afghanistan in een winkel was tewerkgesteld waar alcohol werd verkocht en dat hij daardoor een geïntenseerde vrees heeft dat de taliban hem zullen ontvoeren.

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift voorts aan dat hij meer dan één jaar in België woont, dat hij een zeer jonge leeftijd heeft en dat hij tot de etnische minderheid in Afghanistan behoort. Hij wijst erop dat hij Oezbeeks is en dat de Oezbeken door de taliban gehaat worden omdat de taliban in september en oktober 2001 door een deel van de Oezbeken op massale wijze werden vermoord en zelfs

levend begraven en dat de taliban dit niet vergeten zijn en hiervoor nu al wraak nemen. Ook meent hij dat “(j)onge Afghanen die meer dan 1 jaren in Europa wonen, (...) totaal veranderd (zijn)” en dat het “na een verblijf van 1 jaren in Europa (...) onmenselijk (is) om hen bescherming te weigeren”.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de

taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en Europa volstaat hiertoe niet.

Bij zijn op 20 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker twee loonbrieven waaruit kan blijken dat hij een maand gewerkt heeft als keukenjongen en vier maanden als sorteersedewerker. De foto in een keuken die verzoeker bij deze aanvullende nota voegt, bevestigt zijn werk als keukenjongen. Deze stukken geven aan dat verzoeker meermaals de verbintenis is aangegaan om in België te werken en dat hij in België heeft gewerkt en hiervoor een loon heeft ontvangen, doch zij tonen niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Uit deze stukken blijkt immers geen daadwerkelijke verwestering, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Ook uit het gegeven dat verzoeker in sportieve kledij te zien is in een fitnessruimte, zoals blijkt uit een andere foto die hij bij deze aanvullende nota voegt, kan dit niet blijken.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker 19 jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan tot de tiende graad naar school ging en daarnaast religieuze lessen volgde in de moskee (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker Dari spreekt. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen drie jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er tot de tiende graad naar school is gegaan, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij als Oezbeek in Afghanistan tot een etnische minderheid behoort en dat de Oezbeken gehaat zijn door de taliban omdat de taliban in september en oktober 2001 op massale wijze vermoord en zelfs levend begraven werden door een deel van de Oezbeken en de taliban nu al wraak nemen voor dit feit, wijst de Raad er op dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt vervolgd (of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat). Deze vrees voor vervolging (of dit reëel risico op ernstige schade) dient *in concreto* te worden aangetoond. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij alle Oezbeken het slachtoffer worden van vervolging of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn tewerkstelling in een voedingswinkel waar ook alcohol werd verkocht niet aannemelijk heeft gemaakt, dat (ii) niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering en dat (iii) niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij alle Oezbeken het slachtoffer worden van vervolging of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij verwijst in het tweede middel van zijn verzoekschrift weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch hij laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, wat *in casu* niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en

hit and run-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Jowzjan. De Raad stelt vast dat voor de provincie Jowzjan geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te

worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN